

De Waldemar es duud!

Em Lewe geft et goode on schleschde Daache, on et geft Sache, die äne trauresch mache. Höüt fezele esch fom Waldemar Rabsch, dä laidä em Aldä fon 88 Joä festorwe on nimmi bäi oos es. Esch glöf, dat et em Dörfe känen geft, dä de Waldemar net gekannt hät. Bie me su söed, hä woä bekannt bie en „bondä Hond“.

De Waldemar es duud. Foto: privat

Heimbach-Weis. Met säinä Elli hät hä bes tse Lätzt em Schdieelsweesch gewont. Nau es de Waldemar duud on hä hät et fedäant, dat en Noroof geschriewe wüed. Häsde schon gehüet, de Waldemar es geschtorwe. Su hann et sesch de Löüt em Dörfje fezeelt on konden et gar net glöwe. Nä, bat hät dä dann gehat? Owä de Räi no.

Säin Lewe hät 1931 en Herne begonne. Do es hä als einzijä Jung fon ne Berschmannsfamilesch gebore wure on och en de Schull gange. Als klänä Panz konnt hä schonn good met em Steft ömgoon. Owä no em Kreesch tse studiere, dat woä net dren. Doröm hät hä en Lieä als Wärbefrafikä begonne. En demm Beruf es hä offgange on hät säin Talent onne Könne geschdällt. Donewä hät hä en Bochum noch Tsaischen- on Molonärischt krischt. En Essen hät hä en Omendschull besoocht on ainije Semästä als Modezeischnä belaaht. Waldemar hät füä gruuse Kaufhäusä Plakate gemolt on Schaufänstere shtads gemacht.

Owä de Zait no em Kreesch woä net ainfach on su es hä off de Zesch gange on dat 15 Joä lang, obwohl et nüä ain odä tzwai würe sollden. Dobai hät hä sesch füä Fossilie on Geschtainsarte begeistere könne. 1965 gorf et och off de Zesch winnesch Arwäit on su kond hä bäi Karstadt als Plakatmolä anfänge. Och häi es hä 15 Joä gebliewe.

1980 woä et dann suwait. „Werbeatelier Rabsch“, su stand et off de Schildä en Herne on Datteln. Hä woä säine ejene Tschef met fiä Angeschällde. Se hatten fill Arwäit on hann füä gruuse Änkorfparcs, bie de Hürthpark on de Ruhrpark, geschafft. Et lief good. Jo, on bie kom dann de Waldemar no Heimbach-Weis? Dat woä su. Bie hä bäi Karstadt gearwäid hät, gorf et üeschde Kontakte no Horhausen em Wästäwald. On bie dö en Froind de Fassenachtsprinzen gewure es, hät hä de Waldemar

öm Höllef bäim Waachebau gefrochd. On dobai hät hä 1980, an Ruusemondaach, säin Elli känne gelieed on späta och geheiot.

Et Elli kom fon Güllesheim on hät Löüt fon Heimbach-Weis gekannd. Onn aines Daaches koam et, bie et koamme mussde. Em Joä 1992 säin die Zwai en oos Dörfje gezoche, hann e Haus gekorft on de Waldemar hät sesch tse Roo gesätzt. Tse Roo gesätzt? Dänksdä! De Fassenachtsgäcke em Dörfje hann schnäll rauskrischt, bat de Waldemar kond. All Narre, ob Möne, Gadiste, Komitetä odä Waachebauä, hann bäi em nogefroocht, bie mä dat äne odä annere mache könd. Hä wosd ömmä en Antwort. Bünebildä füä de Sitzunge, et Logo füä de Kloonsparad, Zeichnunge füä de Waachebau, de Orde on de Fassenachtszäidung, et gorf nix bo hä net geholewe hät. Dat on noch fill mi, woä de Waldemar. Owä net nüä bäi de Fassenachtsgäcke, nä och bäi annere Feaine em Dörfje hät hä sesch en et Zeusch gelaacht.

Dat Dorefsängangsschild, am Wassähäusje en de Blockä Stroas, met de Abtai Rummeschdoref, de Kärsh on de Waisä Kapell, och dat kümmt aus säinä Fedä. En de Mailähött em Wald ödä en de Wiertschafte em Dörfje, bie bäim Betty, hängen säin Bildä an de Wand. „Gäht net, gebt et net“. Kän Material woä füä em seschä on dat wosden all tse schätze. Owä hä woä och gär onne de Löüt, am lewsde Mondaachs bäim Betty, on hät schonnemo dä äne odä annere „Lütten“ getronge. Och dat woä de Waldemar.

Hä woä en goode, gemötleschä, lusedijä Mann, dä alles gemacht, nüä net nä gesot hät. Hä wüed oos fähle. Owä miä han en ömmä füä Ooche, wänn mä em ejene Häusje, em Dörfje, en de Wiertschaft odä em Wald säin Bildä sään. On wänn miä widdä Kärmes fäiere, setze mä en de Waindorfkulisse von „oosem „Waldemar on en Gedange setzt hä newä oos. Do ben net nüä esch miä ganz sescha. Lewe Waldemar, esch hann desch tswa net su good gekannt bi mansch annerä, owä miä woä et ainfach e Bedürfnis , dänn Noroof tse schräiwe, wail de desch öm oos Dörfje fedäant gemacht häst. Mäine gruuse Dank gelt dobai och dem Ehrenpräsidenten der KG Weis on goodem Fräund fom Waldemar, Hans-Peter Schmitz fon Weis, dä miä fill üwä inn fezeele kond. Waldemar, et ganze Dörfje wönscht diä off däine lätzte Rais alle Goode. Dodroff en „Lütten“.

Ein Nachruf von Reiner Bermel